

Arrest

nr. 195 839 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LECLERE
Rue de Behogne 78
5580 ROCHEFORT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. LECLERE en van attaché L. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert een Afghaans staatsburger te zijn, afkomstig uit de stad Herat in de gelijknamige provincie, waar u uw hele leven hebt gewoond. U bent een etnische Hazara en een aanhanger van de sjjiitische geloofsleer.

Uw vader ontving in het najaar van 2015 op een week tijd drie dreigtelefoons waarin onbekenden dreigden zijn kinderen te ontvoeren als hij geen geld betaalde. Uw vader kon dit geld echter niet betalen,

dus hij regelde dat u het land zou verlaten. U en uw vader richtten zich ook tot de politie met een vraag tot bescherming, maar de politie kon hier niet op in gaan.

Uw vader stuurde hierop mee met enkele vrienden van hem die naar Iran trokken. In Iran zocht u in de stad Mashad het gezelschap van uw neven M. B. (NN. 99123159358) en M. N. (NN. 98123174975), met wie u samen Iran verliet en naar Europa trok.

Julie kwamen op 1 december 2015 samen aan in België, waar u de volgende dag een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara; de kopieën van de taskara van uw ouders; een klachtenbrief dd. 21.06.1394 gericht aan het veiligheidsdepartement van de provincie Herat waarin de bedreigingen aan het adres van u en uw vader beschreven worden en gevraagd wordt om bescherming; een antwoord dd.17.02.1395 op de klachtenbrief van de Veiligheidscommandant van de provincie Herat waarin geschreven staat dat u geen bescherming kan worden geboden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u en uw familie met ontvoering worden bedreigd. Zo moet ten eerste worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de bedreigingen die aan het adres van uw familie werden gemaakt. U stelde aanvankelijk immers dat zowel u als uw broer en zussen met ontvoering werden bedreigd om later tijdens het interview te stellen dat enkel u bedreigd werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 6 en 9). In het licht van uw initiële verklaringen dat u en de andere kinderen binnen uw gezin ook bedreigd werden is het bovendien vreemd dat de klachtenbrief aan het veiligheidsdepartement van de provincie Herat enkel uw naam vermeldt. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u precies met school stopte als gevolg van de bedreiging tot ontvoering. Zo stelde u eerst spontaan dat u na het tweede telefoontje stopte met school, om vervolgens te stellen dat u al na het eerste telefoontje stopte met school (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 9).

Bovendien vertoont uw kennis wat betreft deze bedreigingen belangrijke hiaten. Zo is het opvallend dat u stelde niet te weten in welke maand uw vader de dreigtelefoontjes ontving, maar dat u wel wist dat op 21.06.1394 de klacht geregistreerd werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 6 en 9). Aangezien er telkens maar één of twee dagen tussen de telefoontjes zat en u 3 tot 4 dagen na het derde telefoontje klacht ging neerleggen, is het hoogst opmerkelijk dat u niet zou weten in welke maand deze telefoontjes plaats vonden. In dit opzicht is het ook vreemd dat u stelde niet te weten welke maand of zelfs in welk seizoen u Afghanistan bent ontvlucht, hoewel u dit kort na deze bedreigingen zou hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 7). Bovendien legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af over hoe lang u nog in Afghanistan bent gebleven nadat u klacht had neergelegd. Toen u gevraagd werd hoe lang na uw klacht u Afghanistan hebt verlaten, gaf u aanvankelijk het vage en ontwijkende antwoord dat uw klacht na 3, 4 of 5 dagen werd geregistreerd en dat u vervolgens na vijf dagen bent weggegaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 6). Nogmaals gevraagd hoe lang nadat u met uw vader de klacht ging neerleggen, u bent weggegaan uit Afghanistan, stelde u niet te weten hoeveel dagen hiertussen zaten. Later tijdens het interview stelde u echter dat u vijf dagen na de klacht Afghanistan bent ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 7). Daarenboven blijkt ook uw kennis over wat er van uw vader precies geëist werd door uw potentiële ontvoerders, zeer gering. Zo weet u niet hoeveel geld uw vader moest betalen of hoe dat geld dan aan de mensen die u wilden ontvoeren zou moeten worden overgemaakt (zie gehoorverslag CGVS dd.18.01.2017, p.6).

Tenslotte wordt opgemerkt dat het vreemd en opvallend is dat u al na het tweede telefoontje uw taskara aanvraag, omdat u dit document dringend nodig had om uw paspoort te regelen zodat u kon vluchten, maar pas drie tot vier dagen na het derde telefoontje klacht ging neerleggen bij de politie, waarbij u hen om bescherming vroeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 10). Bovendien komen uw verklaringen niet overeen met de data die op de documenten staan vermeld. Zo werd de taskara afgeleverd op 11.05.1394 en werd de klacht pas geregistreerd op 21.06.1394. Gelet op uw eerdere

verklaring dat er amper één dag tussen het tweede en derde telefoontje zat is het feit dat er meer dan een maand verstreek tussen de afgifte van uw taskara en de registratie van uw klacht tegenstrijdig met uw verklaringen dat u uw taskara na het tweede telefoontje regelde en u uw klacht 3 tot 4 dagen na het derde telefoontje registreerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 9 en 10).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw vluchtmotieven. De door u neergelegde stukken kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Wat betreft uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader en moeder, de klachtenbrief en het antwoord van de veiligheidscommandant moet gesteld worden dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien wordt voor al deze documenten opgemerkt dat documenten slechts het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verlenen aan een ongeloofwaardig relaas.

De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. In het bijzonder voor Herat-stad, dat onder de controle van de Afghaanse overheid staat, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de impact van het conflict er verschillend is van de rest van de provincie Herat. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Daarnaast vinden er in de stad aanslagen plaats die zogenaamde ‘hoge profielen’, zoals overheidsfunctionarissen, als doelwit hebben. Heratstad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de bedreigingen, wijst verzoeker erop dat de bedreigingen en telefoontjes door zijn vader werden ontvangen, dat hij zelf niet precies wist wat er gezegd werd en dat hij eerst dacht dat de hele familie bedreigd werd met ontvoering en slechts later tot

de vaststelling kwam dat hij de enige was die in gevaar was, vermits de klacht van zijn vader enkel hem betrof. Verzoeker vervolgt dat hij inderdaad de jongste van de familie is en dat ontvoerders meestal kinderen meenemen. Hij onderstreept tevens dat hij enkel de versie van zijn vader heeft gekregen met betrekking tot de telefoontjes en het voor hem aldus moeilijk is om een precieze datum te geven. Hij stelt enkel te weten dat er drie telefoontjes waren, maar kan geenszins aangeven over hoeveel geld het ging. Zijn vader heeft hem immers niet alles in detail verteld, aldus verzoeker die er nog op wijst dat hij toen slechts een kind was.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de data vermeld op de documenten anderzijds, benadrukt verzoeker dat de datum op het document de datum van registratie betreft en niet deze van de neerlegging van de klacht en dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat de registratie meerdere dagen na het indienen van de klacht gebeurde, hetgeen kan verklaren waarom hij niet precies kan zeggen wanneer dit gebeurde. Bovendien dateren de feiten van 2015 en werd hij hieromtrent slechts in 2017 verhoord. Hij stelt verder zeer getraumatiseerd te zijn geweest van wat hij heeft moeten meemaken in Afghanistan zodat hij soms verward kan zijn in zijn verklaringen.

Wat betreft de bewijslast verwijst verzoeker naar *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*. Hij stelt vast dat daarin staat te lezen dat de meeste kandidaat-vluchtelingen hun land verlaten zonder documenten en in dat geval, het voordeel van de twijfel gegund dient te worden aan de kandidaat-vluchteling wanneer het relaas van de feiten geloofwaardig is. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet. Hij herhaalt dat hij jong was toen hij zijn land verliet, met name 15 jaar, en dat er van hem niet dezelfde gedetailleerde verklaringen kunnen worden verwacht als van een volwassene. Hij stelt dat zijn asielrelaas bovendien samenhangend en plausibel is en hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de provincie Herat. Verzoeker geeft aan dat de veiligheidssituatie aldaar in de laatste jaren verslechterd is en citeert uit het EASO, *Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation*. Verzoeker besluit dat de situatie in Herat dan ook niet veilig is en dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan het onderhavig verzoekschrift volgende nieuwe stavingstukken: een uittreksel van het EASO, *Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation*, van november 2016.

Op 14 maart 2017 laat verwerende partij aan de Raad een nota geworden met in bijlage een uittreksel uit EASO, *Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation* van november 2016.

Verzoeker legt op 9 oktober 2017 een aanvullende nota neer met volgende stukken: een verklaring van de dorpsoudsten en de directeur van de politie van 31 juli 2017.

Op 13 oktober 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Afghanistan. Security Situation in Herat province”* van 18 mei 2017.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende stukken neer: het origineel van de verklaring van de dorpsoudsten en de directeur van de politie van 31 juli 2017, vergezeld van een beëdigde vertaling en een envelop van TNT People Network.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt voorst vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve niet ontvankelijk is. In de mate verzoeker artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt de Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaring dat hij en zijn familie met ontvoering worden bedreigd vermits (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de bedreigingen die aan het adres van zijn familie werden gemaakt en aangaande het tijdstip waarop hij precies stopte met school als gevolg van de bedreiging tot ontvoering; (ii) verzoekers kennis met betrekking tot de bedreigingen bovendien belangrijke hiaten kent; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker al na het tweede telefoontje zijn taskara aanvroeg om een paspoort te regelen voor zijn vlucht, daar waar hij pas na het derde telefoontje klacht ging neerleggen bij de politie, waarbij hij hen om bescherming vroeg en verzoekers verklaringen bovendien niet in overeenstemming zijn met de data die op de documenten staan vermeld en (iv) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de bedreigingen door onbekenden die hem (en zijn familie) zouden willen ontvoeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de bedreigingen aan het adres van zijn familie verklaard kunnen worden door het feit dat zij door zijn vader ontvangen werden en verzoeker niet precies wist wat er gezegd werd, doch eerst dacht dat de ganse familie met ontvoering bedreigd werd om later te beseffen dat hij blijkbaar de enige in gevaar was, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Ook het louter herhalen van zijn verklaringen dat hij de jongste is van de familie en

ontvoerders meestal kinderen meenemen kan de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden niet herstellen.

Wat betreft de datum dat verzoekers vader de dreigtelefoons ontving, geeft verzoeker aan dat hij enkel de versie van zijn vader te horen kregen en het aldus moeilijk is om een precieze datum te geven, doch dat hij wel weet dat er drie telefoontjes waren. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker niet kan aangeven in welke maand zijn vader de dreigtelefoons ontving, nu hij wel wist dat op 21 juni 1394 (Afghaanse kalender) zijn klacht geregistreerd werd en verklaart dat er telkens maar één of twee dagen tussen de telefoontjes zat en hij drie tot vier dagen na de derde dreigtelefoon klacht ging neerleggen (administratief dossier, stuk 6, p. 6 en 9-10).

Waar verzoeker nog opmerkt dat zijn vader hem gewoon niet alles in details heeft verteld omdat hij toen nog maar een kind was, dient opgemerkt te worden dat de datum waarop verzoekers vader de dreigtelefoons ontving, de personen die bedreigd werden, het ogenblik waarop verzoeker Afghanistan is ontvlucht in verhouding met het neerleggen van de klacht, de hoeveelheid geld die geëist werd door verzoekers potentiële ontvoerders en de manier waarop dat geld aan de mensen diende te worden overgemaakt, geen details uitmaken, doch essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas zodat van verzoeker mag worden verwacht dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt. Dit klemt des te meer daar verzoeker gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat zijn vader de eerste dreigtelefoon besprak in aanwezigheid van de hele familie, inclusief verzoeker (administratief dossier, stuk 6, p. 9)

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de data vermeld op de documenten anderzijds, benadrukt verzoeker dat de datum op het document deze van de registratie betreft en niet van de neerlegging van de klacht en dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat de registratie meerdere dagen na het indienen van de klacht gebeurde, hetgeen kan verklaren waarom hij niet precies kan zeggen wanneer dit gebeurde. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker zich wederom beperkt tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij er allerm minst in slaagt de vastgestelde incoherenties in die verklaringen te verschonen of te vergoelijken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt als volgt: *“Tenslotte wordt opgemerkt dat het vreemd en opvallend is dat u al na het tweede telefoontje uw taskara aanvraag, omdat u dit document dringend nodig had om uw paspoort te regelen zodat u kon vluchten, maar pas drie tot vier dagen na het derde telefoontje klacht ging neerleggen bij de politie, waarbij u hen om bescherming vroeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 10). Bovendien komen uw verklaringen niet overeen met de data die op de documenten staan vermeld. Zo werd de taskara afgeleverd op 11.05.1394 en werd de klacht pas geregistreerd op 21.06.1394. Gelet op uw eerdere verklaring dat er amper één dag tussen het tweede en derde telefoontje zat is het feit dat er meer dan een maand verstreek tussen de afgifte van uw taskara en de registratie van uw klacht tegenstrijdig met uw verklaringen dat u uw taskara na het tweede telefoontje regelde en u uw klacht 3 tot 4 dagen na het derde telefoontje registreerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.01.2017, p. 9 en 10).”*

Met het verweer dat er een bepaald tijdsverloop heeft plaatsgevonden tussen de feiten en het tijdstip van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het betoog dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor hij soms verward kan zijn in zijn verklaringen, slaagt verzoeker er evenmin in verschoning te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de periode waarin hij onderdook bij zijn broer. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij bij machte is om een afdoende juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan of de traumatische ervaring. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, een waarheidsgetrouw relaas te vertellen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan bovendien op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen verzoeker zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om

zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij slechts 15 jaar oud was op het ogenblik dat hij Afghanistan verliet en er van hem niet verwacht kan worden dat hij dezelfde gedetailleerde verklaringen aflegt als een volwassene, wijst de Raad erop dat ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de door verzoeker neergelegde verklaring van de dorpsoudsten en de directeur van de politie van 31 juli 2017 vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. De brief werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de verweernota terecht opgeworpen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016 en de aan onderhavige verweernota toegevoegde pagina's van dit rapport) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, is grotendeels in handen van de overheid en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde insurgent hotspots. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Opvallend zijn ook de vele security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Herat relatief stabiel is.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt in dit verband nog vast dat verzoeker helemaal geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel zou blijken."

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie betreft immers dezelfde als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Herat is gesteund.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER